

Az abszolút sírásó saját temetésére készül

Kassai vidorról, a 19–20. század fordulójának neves magyar színészéről lehetett olvasni egykor, hogy élete vége felé igen szerény körülmények között élt, puritán mód berendezett szobában lakott, melyben ott tartotta előre elkészítettet koporsóját is.

Már rég nyugdíjazták; síri nyugalomban telhetnének a napjai, kedves sírjai és ásói nélkül is. De nem nyug(od)hat, még egy feladata (küldetése?) hátravan. Minden reggel hajnalban kel, mire mások felébrednek szeretett állataikhoz, ő már – végezve a tisztálkodással, öltözködéssel, reggelivel – kint van a temetőben. És ás. Minden áldott reggeltől, minden áldott estig. Napszállat után hazamegy, megmosdik, elkölti szerény vacsoráját, és pihen napkeltéig. Aztán megint ugyanaz, nap, mint nap. Ha megkérdik tőle: „Maga itt? Hisz nincs is halott”, azt feleli: „Tudom.” S még megtoldja: „De lesz.” És amikor még hozzátesszik: „Nem ásott ki még elég sírt? Nyugton maradhatna már...”, ő így válaszol: „Még van egy feladatam.”¹ És ásott tovább. Az emberek meg csak ingatták a fejüket. Mert ahol ásott s ahol akkorra már világnagy gödörnek kellett volna lennie, a föld sértetlen volt, s ő csak billegett, táncolt ásójával, mintha valami mankóval tette volna. Melyet ha kivesznek a kezéből, eldől. És belezuhan a láthatatlan gödörbe, s eltűnik a földben, mintha itt sem lett volna. Csak egy gazdátlanul maradt, földbe szúrt ásónyél, s a regimentnyi sír jelzi, hogy élt valaha.

Kindlinger Péter

Border line

Már megint panasziista lettem. Magyarok istene, a PanaszIsten. Pedig lehetne jó a közérzetem, de túl drága a panaxginzeng. Budapest, már megint rongyosra gyalogoltam a szívedet. Meguntalak, mint szexet egy hosszú kapcsolatban, mint ezt a dízelízű cigit vagy a kávé, ami csak marja a gyomrom. Ez a három év egyetem is csak szünet két londoni mosogatás között, de azért (van) írói tervem:

Öt éven belül berobbanni a Vér és Ondó című könyvvel. 1. Fejezet: Ilyen címmel nem adják ki. 2. Fejezet: Szándékosan elkövetett közösség elleni felizgatás. 3. Fejezet: Hosszú lábak éjszakája. 4. Fejezet: Vetkőznek a lányok: Tényleg. Az egyik egy kocsma emeletén. A pultossal flörtöl, aki egy monitoron látja az emeleti kamera képét. A kamera pont fölöttem van. A lány felemeli a pólóját és a mellét mutogatja, utána a kamerának hátat fordít, letolja a gatyáját és előre dőlve bepucsit. Egy másik alkalommal Lillával és pár barátunkkal ülünk egy asztalnál. Leül mellénk egy részeg lengyel lány, Patrisa. Azt mondja szép a szemem, szájon csókol, majd megmutatja a mellére tetovált pisztolyokat. Eszembe jut még egy aranyra festett mellű félmeztelenül táncoló lány egy buliban, de rajtuk kívül is tényleg még sokan voltak, olyanok is, akiket

¹ Vagy ezt mondta volna: küldetésem?

ismerek. 5. Fejezet: Mindenki vetkőzik. Fekete kabátok a Knippelsbro híd korlátján. Tovább sétálva a Christiansborg palota előtt fekete pólók, topok, a sétáló utcában fekete nadrágok, a kanálisok vizén több ezer fekete kesztyű lebeg. Kihalásztam párat, azóta is azokat hordom. A mandulaárus összeszorított farpofáin remeg a libabőr. Nørreporttól egészen a tavakig szétdobált fekete zoknik, fekete cipők. Itt kezdődik a a Nørrebrogade, az út, ami egészen a Vöröstérig vezet. Vörösre festett aszfaltja remek háttér a hatalmas színkavalkádnak. Bugyik, melltartók, alsónadrágok combfixek, mindenféle fehérnemű. A legkülönböző szabásúak, méretűek és színűek. A látóterem alsó harminc százalékát betöltő tarkaságtól megfájdul a fejem, a liliomon túli fénytől megzavart szememet össze kell szorítanom. Így, vakon botladozva jutok el a vörös térig, amit a Nørrebroba települt nemzetiségek tiszteletére állítottak. Néhány közülük állíthattott valamilyen emlékművet is magának a térre, az ukránok egy boxringet kértek. Røde Plads, itt utolérem a többieket, és csatlakozom az interkulturális orgiához. Végre el tudom hinni, hogy én is harmadik generációs bevándorló vagyok, dánul nyögök, 140 korona a minimálbérem, és ha épp nincs munkám, jogosult vagyok az A-kasszára. Mielőtt teljesen felolvadnék a kollektív orgazmusban, cukros krumplit majszolgatva a tévé előtt egy grøntuborggal a kezemben, felvillan előttem egy csendes kis falu képe. Hirtelen idegennek érzem magam. A tömeg kivet magából. Csatlakozom egy szélsőséges muszlim csoporthoz. Körülöttem felöltözött férfiak, fehér ruhában. Az imám vállán lövedékekkel teli heveder. Kezembe nyom egy kalasnyikot. Úgy szeretnék írni, mint Nelson Mandela, Mahatma Ghandi, vagy Háffez Asszad. Újra bevillan a kis falu képe. Hirtelen addig soha nem tapasztalt vágy tölti el egész lényemet. Már nem érdekel a fix minimálbér, vagy a tízezer koronás segély. Csak egy dolog lebeg a szemeim előtt: Zalalövő.

Szerencsére nyugat felől nagyon könnyű bejutni Magyarországra. Kimegyek a fészker elé fátvágni, miközben barátnőm dődöllét készít a spárhelten. Körülöttünk a dombokon a kopár fákat fehéren világítja az alacsony téli nap. Az álmok sohasem egy az egyben válnak valóra. Zalalövő mellett lakunk egy EURÓPAI FALU-ban. Lövő biciklivel negyedóra-húsz perc és ugyanennyi visszafelé. Minden nap elmegyek oda. Nem valami ósdi romantikából, hanem azért, mert ott van a legközelebbi bolt. Napi egy üveg bort iszom.

Elindultunk túrázni. Az egyik kanyaron befordulva egy hatalmas kuvaszt pillantunk meg, szerencsére jó messze. Ő már előbb észre vett minket, szétvetett lábakkal áll az út közepén. Akkora, hogy így, százötven méterről is betölti látóterem kétharmadát. Mereven néz minket előreszegezett fejjel. Eddig nem tudtam mi az a karizma. Visszafelé az út szélén találunk egy lenyűzött vaddisznóbőrt, ami így, fejjel együtt húsz kiló lehet. Napi két üveg, azaz másfél liter bort iszom.

A ház előző tulajdonosa a főgerandára akasztotta fel magát. A szomszédban disznót vágna, a visítására kelek. Lilla azt mondja, azért ordít, mert nem etették meg időben. A cserép-kályhában ropog a tűz. Tehetetlen düh fojtogat, megnyomorodott emberként, a konyhában magambaroskadva azt mantrázom magamnak, hogy márpedig nekem jogom van végigmenni azon az úton, ahol a kuvasz állt. Az nem magánterület, hanem a kék túraútvonal egy szakasza. Emberként velem született jog, hogy végigmenjek a kék túrán. Legalább három üveg bort iszok egy nap, a főgerenda alatt állva hátamra terítem a vaddisznóbőrt, amit már beköptek a legyek, fejem fölött egy idegen koponya. Az akasztott ember alkoholista volt. A tapasztott falú ház körül 4-5 mezőgazdasági épület van, amit az évek alatt a szomszéd egyesével felvásárolt tőle. Az egyik egy téglafalú ház, kis ajtóval az oldalán, ahol egy ember görnyedve, egy tehén pedig legfeljebb egy-két hetes borjúként fér be. Az ablaktalan épületben két tehenet tartanak már több éve, sokszor hallottam őket sírni.

Közben levelet kapok Koppenhágából. A borítékban ötezer korona, és egy rövid számonkérő üzenet van, az imám érdeklődik, hogyan haladnak magyarellenes tevékenységeim. Azt hazudom neki, hogy napi három liter Heineken elfogyasztásával ásom alá a magyar kultúrát és gazdaságot. Az ablakból látom, ahogy átjön a szomszéd asszony. Fogatlan szájából boszorkányhangon kiabál: szomszéd, szomszéd. A vályogfalba rejtőzünk. Fojtott hangon vitatkozunk, hogy ki menjen ki, egyáltalán ajtót nyissunk-e. A nő már az ajtót veri. Magamra vállalom az elkerülhetetlen feladatot. Lassan lenyomom a kilincset, a zár enged. A nő összeszáradt sza-

kállán hagyma és sültvér darabok. Valahol azt olvastam, hogy a testvérszerelem azért szűnt meg irodalmi (jelentőségű) téma lenni, mert a szex elveszítette vallásos jelentőségét, és így a vérfertőzés nem égbe kiáltó bűn. Azt hiszem, túlnyugtattott a vidék. A büszke európai falu lélekszáma nyolcvankettőről visszacsökken nyolcvanra. A Király utcán sétálunk hatalmas bőröndökkel. Akkor talán még el tudtam volna tévedni a belvárosban, de mára már elvesztem benne.

Fa Ede

JEFFERSIÁDA

Robinson Jeffers emlékezetére

ne csakszavakon kotolj, az óceántól tanulj hangokat, legyen emberelőtti-
és utáni hűvösség a versben: az anyag isteni közönyéig érj el,
majd meglelve egy belső szirtfokot, szellemi sasfészket rakjon rá türel-
med, viharoknak ellenálló, megkövült szavakból,
vidd oda az időt nem ismerő Kedvest, ejtsd teherbe, szüljön ikerfiúkat:
egyiknek a neve Közönyös Ítélet, másiké a Tártyak Szerelme legyen

*

BACH

ha ma élne Johann Sebastian, nem rohanna holmi reklámozott gyö-
nyörök után?
a társas létnek örülve sem adná föl a vonószenekottáival időtlenségre
írott NAGY MAGÁNYT?
az élet és halál fölé röpítő SZENVEDÉS hangját őrizné – kiválasztott
kevesek számára – az áradó örömködés és riadozás ellen?!...

*

CHAGALL

mit ér a valóság nagybácsija, ha csak 165 centis és egy szoba sarkában
cincogtatja vásári hegedűjét?
az igazi festmény tantija nagyobbra nő a Kalevala sokmérőföldes szarvú
ökrénél,
a háztetőre ugrik, feje a sztratoszféra határán túlhorgad, és tomboló
táncra szédül zenéjétől szív és elme élet és halál